

Синда Уилямс Чайма

ПУРПУРНАТА КОРОНА

На дядо ми, Е. С. Браян

Cinda Williams Chima

THE CRIMSON CROWN

Copyright © 2012 by Cinda Williams Chima

Синда Уилямс Чайма

ПУРПУРНАТА КОРОНА

Превод: *Десислава Сивилова*

Дизайн на корицата: *Стоян Атанасов, Kontur Creative*

© ИК „ЕМАС“, 2023

Всички права запазени!

СИНДА УИЛЯМС ЧАЙМА

ПУРПУРНАТА
КОРОНА

КНИГА ЧЕТВЪРТА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„СЕДЕМТЕ КРАЛСТВА“

Превод от английски: Десислава Сивилова

 IBMAS

2023

ПЪРВА ГЛАВА

ПЛЕМЕННА ПРИНЦЕСА

Рауса не бе виждала по-голямо събиране на Призрачните кланове. Стичаха се от всички краища на Превала – от лагера Демонаи на запад, от Лагера на ловците на изток и от скалистите северни краища и речните долини близо до Западната стена. Някои пътуваха чак от рибарските лагери край Залива на нашественика. От пустошта на коне пристигаха воините Демонаи с гордо боядисани лица, пера и плитки. От всевъзможни кътчета на Седемте кралства у дома се връщаха загорели от слънцето търговци, понесли екзотични стоки и новини от южните земи.

Даже възрастните бяха съгласни, че единственото подобно празненство в живота им е било по случай сватбата на Мариана, майката на Рауса, и Авърил Демонаи – първата женитба между кралица на Сивия вълк и благородник от клановете от началото на Дългото робство насам.

Този път пируваха заедно по ниските склонове на Ханалеа, за да отпразнуват коронасьването на една от своите – Рауса ана'Мариана, наричана от планинците Дива роза – за кралица на Превала. Венци от богливи високопланински рози – тотемът на Рауса, които винаги цъфтяха около рождения ѝ ден – красяха лагера.

Всеки клан носеше дарове и се надпреварваше да почете и прослави новата кралица. Натрупаните от Рауса изискани одежди щяха да ѝ стигнат за години напред. Майсторите на метални изделия ѝ поднесоха гадема от рози с бодли от ковано злато. Подариха ѝ и сребърни такъми за седлата ѝ, и оглавници, измайсторени от кожари.

От лагера Демонау получи изработен по мярка голям лък и колчан чернопери стрели, за да замени останалите в Огънов брод, след като Мика Баяр я отведе оттам. От лагера „Морски борове“ ѝ подариха помади, лекове и парфюми, за да ѝ напомнят за планините в нейния равнинен дворец.

От Лагера на ловците донесоха еленови бутове, риба от Притулените води, двойки зайци и глигани, печени цял ден на шиш.

Разказвачи и музиканти обсипваха Рауса с песни и приказки, в които ѝ предсказваха дълго и славно царуване. От подобни прежевременни хвалби ѝ ставаше неудобно. Беше достатъчно суеверна да вярва, че не бива да предизвиква съдбата.

„Просто не искам да ме запомнят като кралицата, наследила неприятности и превърнала ги в бедствие“ – помисли си тя. А несъмнено имаше такава вероятност.

Празненството се отличаваше – а според някои и разваляше – от присъствието на магьосници. От хиляда години насам забраняваха на притежателите на магически гарби да стъпват в Призрачните планини. Естествено, Хейдън Жарава беше роден в лагер „Морски борове“ – той беше със смесен произход, син на племенната водачка Върба Воднопесенна. А Хан Алистър настоя да дойде на празненството в качеството си на телохранител на Рауса.

Присъствието му още повече усложняваше напрегнатата ситуация.

„Не е честно“ – помисли си Рауса. В крайна сметка именно Демонаите бяха привикали Хан да се прибере от Огънов брод, за да им помогне в борбата с Магьосническият съвет.

Рауса долавяше натрапчиво присъствието на Хан, неспособна да отпъди спомените за споделените им целувки и ожесточените, отчаяни прегръдки. Цял ден усещаше втрепените му сини очи. Той гореше като метеор в периферното ѝ зрение.

Беше облечен в племенни одежди – тесни панталони, които подчертаваха дългите му крака, и празнична връхна дреха, подарък от Върба Воднопесенна, а амулетите му бяха дискретно пъхнати отдолу. Хан добре познаваше лагер „Морски борове“. Беше прекарвал тук всяко лято, преди да стане магьосник.

След коронацията на Рауса между нея и Хан се издигнаха нови прегради. И двамата знаеха, че една кралица не може да се омъжи за крадец и магьосник, но не споделяха едно мнение какво да предприемат по въпроса.

Хан подхвърли идеята тя да изостави трона и да избяга с него, но тя му отказа. Рауса предложи да станат тайни любовници, но той пък отказа. Сега тя все не успяваше да изясни разклатените им отношения. А постоянните тълпи край нея не позволяваха разговор на четири очи.

Тя все още носеше пръстена, подаръка ѝ от Хан за коронацията. Лунните камъни и перлите проблясваха до излъсканото от времето злато на вълчия пръстен на Ханалеа.

Денят започна с набъгвания с коне и кучета в утринния планински хлад. Последваха игри, сред които опасна игра с топка, в която участниците бяха на коне. А после – показни битки и състезания по стрелба с лък.

Среднощна птица спечели надпреварата по стрелба, а втори беше Среднощен пътник. Рауса зае предно място в едно от по-кратките конни набъгвания.

– Яздиш като Демонаи – отбеляза гордо баща ѝ.

Двамата с Елена бяха постоянно до нея и я запознаваха с племенни водачки и водачи от всички краища на Призрачните планини. Елена Сенестре се къпеше в отразената слава на Рауса, поздравяваше стари приятели и съперници и отмяташе глава назад, избухвайки в заразителен смях.

Радостта на Авърил беше по-приглушена. Също като Рауса, и той още скърбеше за кралица Мариана.

Същинското пиршество започна на здрачаване – всички гости насядаха около дълги маси под притъмняващото небе. От едната страна на Рауса се настани баща ѝ, а от другата – баба ѝ; до Авърил беше Върба, а на почетното място до Елена – Среднощен пътник.

„Всичките са Демонау освен Върба“ – помисли си Рауса. Този войнствен клан, изглежда, беше във възход. Омъжиха свой в рода на Сивия вълк, а сега даже настоящата кралица носеше кръвта на Демонаите.

Нощта беше топла и Средноцен пътник беше облякъл елек от еленова кожа, който разкриваше голите му мускулести ръце. Демонайският му талисман проблясваше на светлината на факлите, а тъмните му очи оставаха в сянка под изсечените черти на лицето му.

Освен Демонау на масата на Рауса седяха предимно племенни водачки и водачи от други лагери. Тя огледа поляната и забеляза Хан, поставен редом с Жарава на отдалечена маса почти под гърветата.

По планинските върхове около тях горяха клади, а всеки пламък бележеше вечното жилище на някоя от предшественичките на Рауса, кралиците на Сивия вълк. В спирала нагоре изстрелваха фойерверки, за да се пръснат сред звездите – гар от планинците, които нямаха възможност да присъстват на празненството.

Докато раздигаха блюдата, Върба се изправи от мястото си. Разговорите около масите замряха.

– Още веднъж добре дошли край нашия огън – поздравяи тя. – Тази вечер празнуваме в чест на Дива роза ана’Мариана, трийсет и трета от новия род кралици на Сивия вълк. Първата от новия род, която е и племенна принцеса.

Посрещнаха гумите ѝ с одобрително боботене.

– У Дива роза се смесва кръвта на всички народи от Превала – продължи Върба. – Да се надяваме, че коронацията ѝ ще бележи нова епоха на мир и сътрудничество между Призрачните кланове, надарените с магия и обитателите на Дола.

Този път откликът беше разнороден – откъслечни одобрителни възгласи сред укорително мърморене. Върба стисна устни и разочаровано отпусна рамене.

– Сега към вас ще се обърне лорд Демонау – обяви тя и седна.

Авърил се изправи сред възторжени викове и зачака глъчката да утихне.

– Благодаря ти, Върба Воднопесенна. Трябва да призная, че у мен се борят скръбта и радостта – скръб от загубата

на любимата ми Мариана и радост, че сега кралица е гъщеря ми Дива роза. Скръбта смирява радостта и я подсилва посредством контраста, точно както долините между върховете ги правят по-високи.

Той постави ръка на рамото на Рауса.

– Времената са трудни. Проповедниците предугаждат спускане в долината на войната. Но на този ден, от тази висота, нека надзърнем отвъд тревогите към победата от другата страна. Никога не бихме се примирили с по-малко.

Сред гърветата отекнаха одобрителни възглasi. „Е – помисли си Рауса. – Това е войнствена реч, за разлика от помирителната на Върба. Баща ми е истински Демонау.“

– Не съм свършил – заяви Авърил, за да усмири тълпата.

Изчака да се увери, че отново е привлякъл вниманието на всички, а после продължи.

– Няма да се женя повторно – заяви той. – Вече не съм млад, а смъртта на нашите обични хора напомня за собствената ни пленност. – Млъкна и се взря изпод гъстите си вежди. – Не че възнамерявам да си замина в скоро време. Животът все още ми носи много радости. Доставка ми огромно удоволствие да вгорчавам гните на лорд Баяр.

По поляната се разнесе смях.

Авърил стисна рамото на Рауса.

– По принцип Дива роза щеше да ме наследи като водачка на лагера Демонау, когато се отправя към срещата си със Създателката – продължи Авърил. – Но тя, изглежда, си е намерила друго призвание. – Той ѝ се усмихна.

Рауса премигна към баща си. Не беше очаквала на пиршеството по случай коронацията ѝ да обсъждат наследяването на водачеството на Демонаите.

– Имам и друга гъщеря, Дневна лилия, наричана още Мелани, но тя не долавя повика на племенната си кръв. Не изпитва желание да изучи Старите привички. Не иска да гоїде в планините.

Мелани отказа да напусне кралския двор и да поживее в лагерите. Кралица Мариана ѝ угоди, обяснявайки, че не е и нужно, понеже Мелани не е наследницата на престола.

„Но би могла да бъде, ако с мен се случи нещо“ – помисли си Рауса. Вече беше трудно да се поправи тази грешка. Всяко предложение към Мелани да гоиде в лагерите най-вероятно не би се приело добре.

Следващите думи на Авърил върнаха рязко Рауса в настоящето.

– В тези опасни времена ми се струва разумно да изясня унаследяването на моята титла. Затова избрах син, който да поеме водачеството на лагера Демонаи след мен.

Това не беше необичайно. Осиновяванията в клановете се случваха без формалности. Осъществяха се на всяка възраст, за да послужат на семейството или на целия лагер.

Давайки си сметка кой ще бъде наследникът на Авърил, гъхът на Рауса секна. Вгледа се в Среднощен пътник – седеше отпуснато и спокойно, втрепенчен в Рауса, сякаш за да прецени реакцията ѝ.

– Обявявам Рийд Среднощен пътник Демонаи за мой син и наследник на водачеството на лагера Демонаи – изрече Авърил.

Избухнаха ръкопляскания и радостни възглasi. Рауса метеше поглед от лице на лице. За повечето новината изглеждаше добре дошла.

С три изключения: Хан и Жарава се взираха пред себе си с каменни изражения, а после се наведоха един към друг и си зашушукаха.

Да не забравяме и Среднощна птица. Младата жена воин се взираше в Авърил с ококорени очи. Поклати съвсем леко глава. А после се изправи и си тръгна, потъвайки в мрака.

Рауса се взря объркано след нея. После осъзна, че Среднощна птица е разбрала какво всъщност цели Авърил – съюз между Рауса и Среднощен пътник. Съюз, който тя навярно искаше за себе си. А Авърил Демонаи беше отличен стратег.

Авърил седна, а Рауса с мъка запази безизразната си маска. „Защо не ми каза?“ – помисли си тя. Струваше ѝ се редно да вземе участие във вземането на това решение или поне да бъде уведомена предварително.

Авърил ѝ се усмихна и я потуна по ръката.

„И ти носиш маска, – помисли си Рауса. – Твърде много те бива да пазиш тайни.“

Танците подеха най-малките деца, чийто ентузиазъм компенсираше евентуалната липса на умения, докато демонстрират стъпките пред кралицата на Сивия вълк. Последваха летни танци, както и традиционни танци за преименуване в чест на онези, които имаха празник на следващия ден.

Изведнъж пред Рауса се озова баща ѝ, протегнал ръце.

– Танцувай с мен, гъще – усмихна се той. – Твърде дълго време мина.

И Рауса го стори, обикаляйки около огъня със своя нисък и набит баща Демонау. Колкото и да беше гребна, той беше едва няколко сантиметра по-висок, така че бяха хубава двойка за танци. Тялото ѝ си спомни движенията на познатия Танц на многото плътки. Темпото се ускори и Рауса се остави музиката да я понесе, а стъпалата ѝ сякаш летяха в новите ѝ мокасини. Танцьорите образуваха сложни фигури, като ту се приближаваха, ту отново се пръсваха встрани.

С напредването на нощта по-възрастните танцьори се оттеглиха, но младите продължиха, като подвикваха предпочитанията си, подхранвани от планинското вино, и сякаш черпеха енергия един от друг. Прилепи прехвърчаха замаяно между клоните над главите им, издавайки беззвучни размножителни призови.

Все по-често и по-често Рауса се озоваваше срещу Среднощен пътник, а пулсът ѝ бумтеше в ритъма на тъпаните. Племенната ѝ кръв кипеше във вените, между гърдите ѝ се стичаше струйка пот, а полите ѝ се въртяха около краката. Изпълниха Танца на плодовата луна и Танца на цветната луна. По време на Танца на Сивия вълк, сенките отвъд огряното от факлите пространство се наситиха с жълти очи и гъвкави космати тела.

Шайло Пламтяца дуря поиска Жена Демонау – традиционен боен танц по двойки, датиращ от Магьосническите войни.

Чуха се одобрителни възгласи. Всички Демонау обичаха бойните танци – стилизирано представяне на битките между магьосници и Демонау, които завършваха със символично избиване на притежателите на гарба.

Рязко движение привлече погледа на Рауса. Върба Воднопесенна стана и се отдалечи от кръга зяпачи, като остави Хан и Жарава сами. Хан наблюдаваше Рауса, наклонил глава

на една страна, така че очите му оставаха в сянка – сякаш чакаше какво ще направи тя.

Едно беше Демонаите да танцуват бойни танци помежду си. Съвсем друго – да натякват на двамата магьосници за кръвопролитната им история.

Рауса попи лицето си с ръкав.

– Ще пропусна – обяви и пое към зрителите.

Но Елена ѝ препречи пътя.

– Моля те – взря се тя в очите на Рауса, – танцувай с нас, внучке. Ние се включихме в равнинните танци вчера. Сега е ред на нашето празненство.

– Моля те – включи се и Среднощен пътник и хвана Рауса за ръка. – Танцувай с мен, Дива роза.

Рауса се извърна да потърси с очи Хан, ала той беше изчезнал.

– Добре – отстъпи тя. – Само още малко.

Танцът започна. Мъже и жени застанаха едни срещу други, разклащаха оръжията си и си разменяха подмятания и предизвикателни викове, надпреварвайки се за честта да се изправят срещу армиите от магьосници, нахлули в Превала. Рауса и Среднощен пътник се сблъскаха в престошена схватка, взрени сърдито в очите на другия.

Мъжете запяха в хор:

– Чакай до огъня, жено, и раждай деца. Един ден синовете ти ще се бият с вечерняците.

Среднощен пътник зае наперена поза, мръщейки се на Рауса, а устните му потрепваха, сякаш се мъчи да не прихне.

– Чакай до огъня, мъжо – отвърна Рауса. – И ме превързвай, като се върна. С вечерняците аз ще се бия, за да не пращам синовете си.

Двамата се раздалечиха и потанцуваха още малко.

– Чакай до огъня, жено, и ми сготви, да се подкрепя, щом от войните се върна – изпяха мъжете.

– Чакай до огъня, мъжо – викна Рауса с останалите. – Стопли вода да измиеш вечерняшката кръв от одеждите ми.

И най-накрая, последният припев.

– Язди редом с мен, жено, и убий вечерняка, ако край мене се шумугне – изпяха мъжете.

– Язди редом с мен, мъжо, и вечерняците в морето ще натириш – отвърнаха жените.

Танцът свърши. Рауса трепереше, коленете ѝ бяха омекнали. Отново потърси Хан, но него все така го нямаше.

Когато вече не можеше да отбягва молбите за Триумфа на Ханалеа, Рауса се съгласи да изтанцува ролята на Ханалеа, а Среднощен пътник, разбира се, си избра вошна Демонау. Двамата си нахлузиха ритуалните амулети, които бележеха ролите им, и вдигнаха церемониалните си оръжия. Другите участници също си избраха роли на демони, воини и войници. Но никой не желаше непопулярната роля на Краля демон.

Докато от мрака не изникна Хан Алистър.

– Аз ще изтанцувам Краля демон – обяви той на езика на клановете. – Пасва ми, не мислите ли? – Замълча за миг, после добави в напрегнатата тишина: – Нали съм един от двамата магьосници тук.

Беше бос, все още с традиционния панталон, но вече облякъл греха за танц, украсена с мъниста и обточена с пера. Кожата му се белееше ярко на фона на потъмнялата от времето еленова кожа, а русата му коса блестеше на светлината на факлите. Вече си беше сложил и гривните с пера и изображения на пламъци, и стилизирания змийски амулет, които го обозначаваха като Краля демон.

– Самотен ловец! – Авърил изглеждаше крайно недоволен. – Ти изобщо знаеш ли ролята?

– Имам известен опит с племенните танци – отвърна Хан. – Но не съм голям майстор. Затова си избрах ролята, която никой не иска. – Усмихна се той, ала очите му си останаха сериозни. – Ще се постарая да не настъпя никого.

Нещо в изражението му обаче казваше обратното.

ВТОРА ГЛАВА

ТАНЦ В ТЪМНОТО

„Защо го прави?“

На Рауса ѝ се прииска да си беше легнала час по-рано. Прииска ѝ се някой друг да се възпротиви.

– Знаете ли, беше дълъг ден – обади се тя. – Да се прибираме вече.

– Моля ви, Ваше Величество – настоя Хан. – Обожавам да играя ролята на злодея. Много ме бива. – Думите прозвучаха небрежно, противно на острия му като бръснач тон и нападателната поза.

Откъм приятелите на Хан от „Морски борове“ се чува откъслечни ръкопляскания.

– Е – подхвърли Рауса, а главата ѝ се мотаеше от твърде много вино и танци, – ти приличаш повече на Краля демон, отколкото аз на Ханалеа, предполагам.

Той посрещна думите ѝ с рязко вдишване. Рауса се озърна в опит да проумее къде е сбъркала. Авърил и Елена се взираха смръщено в Хан.

„Какво? – помисли си Рауса. – Толкова ми е втръснало от враждата между магьосници и Демонау. Втръсна ми и Хан Алистър да ми усложнява живота още повече.“

– Хубаво. Щом настояваш, да танцуваме. – Рауса стисна Хан за ръцете и го гръпна в средата на поляната. – Аз ще водя – каза, спомняйки си уроците им по танци в Огънов брод.

След моментно колебание тъпаните подеха ритъма, а флейтата ги последва. Ханалеа и Краля демон изпълняваха първата част от танца. Рауса, в ролята на Ханалеа, танцуваше сама и мечтаеше за сватбата си. (На клановете им бе по-удобно да забравят, че годеникът ѝ е бил магьосник.)

Хан излезе на поляната в ролята на Краля демон. Промъкна се зад Ханалеа и се присмя на зрителите, които ѝ подвикнаха предупредително. Постава парещите си длани върху раменете на Рауса и тя се обърна, вдигайки ръце в израз на престошена уплаха.

Последва дълго па-гьо-гьо – Изкушението на Ханалеа, при което Краля демон се опитва да я убеди да избяга с него. Със замъглен от магьосническите хитрини ум Ханалеа се включва за кратко в танца.

Рауса се повдигна на пръсти – мъчеше се да доближи устни до ухото на Хан. В отговор той се наведе към нея.

– Какво си мислиш, че правиш? – попита Рауса. – Смъртта ли си просиш?

– Вероятно – прошенна Хан, а топлият му гъх помишва ухото ѝ. – Но ми е разрешено да изгряя само тази роля. – После продължи на висок глас: – Ела в моя приказен дворец, където ще те прелъстя с магията си.

И те продължиха да кръжат по поляната в чувствен танц, а телата им се преплитаха, докато Краля демон я подчиняваше на волята си.

Дланите на Хан се склочициха около кръста на Рауса – пръстите му едва не се допряха. И той я повдигна и се завъртя, полите ѝ се издуха, а огънят и събраните членове на племената се размиха до цветни петна и приглушени звуци. Лицето му беше на сантиметри от нейното, по горната му устна беше избила пот, а по бузите и брадичката му едва-едва личеше червеникава четина.

Беше пил – тя подушваше в гъха му планинско вино; бузите му бяха поруменели, а очите пламтяха.

Въпреки това той, изглежда, знаеше отлично стъпките. А също и сценария.

– Ще те отнеса в омагьосаното ми ложе, където ще те направя своя – извика Хан задъхано, а сините му очи блестяха. – Ще ти построя дворец в небесата – тъй искрящ, че слънцето ще се откаже да изгрее.

Рауса, в ролята на Ханалеа, се отпусна на гърдите му, временно поддала се на магьосническото му обаяние. Ръцете му се заключиха около нея и тя усещаше стегнатата му фигура през плата и кожата помежду им. Устните му докоснаха врата ѝ – веднъж, втори път, трети път, разпалвайки малки огньове.

Това НЕ беше част от сценария. Демонаите около тях се размърдаха и разшумяха.

– Хан! – изсъска Рауса и се помъчи да се освободи, но хватката му беше желязна. – Внимавай. Демонаите...

– Не ме е страх от Демонаите – изръмжа Хан така, че само тя да го чуе. – Писна ми да се промъквам като абат, хванат в крачка.

Хан извърна глава към Среднощен пътник и се усмихна. Воинът се изправи, скръстил ръце, сякаш само чакаше да убие Краля демон.

– Нали уж не искаше никой да погодзира, че между нас има нещо – настоя Рауса.

– Не се безпокой. Според Среднощен пътник го правя, за да го настъпя по чувствителните демонайски мазоли.

– Не мислиш ли, че между двама ви вече има достатъчно търкания? Наистина ли трябва да...

– Изобщо не ме е грижа какво смята Среднощен пътник – промърмори Хан. – Не бих го направил, за да го гразня.

– Тогава защо...?

– Може би просто ми харесва да те целувам – прошепна Хан в ухото ѝ.

Тъпаните отново забумтяха настоятелно, сякаш да прекъснат забранената им прегръдка. Хан завъртя Рауса с лице към себе си и танцът продължи, а телата им бяха така плътно притиснати, че ѝ беше трудно да си спомни репликите.

В един момент тъпаните утихнаха, Хан я хвана за лактите и я избута на ръка разстояние от себе си.

– Мила кралице – промълви той със странен дрезгав глас. Вдигна ръка, втъкна косата ѝ зад ушите и обгърна лицето ѝ с длани. – Рауса. Обичам те. Омъжи се за мен. Моля те. Обещавам да намеря начин как да те направя щастлива.

Не следваше сценария, но в изражението му не се долавяше и следа от шеговитост.

Рауса го зяпна, останала без думи.

– Репликата – напомни ѝ той, отпускайки ръце върху голите ѝ рамене.

Рауса отвори уста и я затвори, разсеяна от парещия му, изгарящ допир.

– „Не“ – подсказа ѝ Хан, изричайки репликата на племенния език. – „Не можеш да ме заблудиш. Ти си злият Крал демон, само че предрешен.“

Рауса се впусна машинално в Танца на отхвърлянето. Хан я преследваше по поляната: понякога изтичваше пред нея и я принуждаваше да се връща, друг път я пресрещаше, когато тя се мъчеше да избяга сред дърветата.

Най-накрая, повярвал, че няма да убеди Ханалеа, Хан изръмжа раздразнено и завлече Рауса в подземното си под планината Сивата дама. Закръжи около пленената кралица, увивайки около нея дълги панделки – символ на веригите, с които според легендите е била окована. Публиката ревеше ужасено.

След като Ханалеа беше здраво окована, Хан, в ролята на Краля демон, пак се завъртя в кръг около нея, като я първаше с украшенията си с пера, символизиращи мълнии. Рауса стоеше на колене, отметнала глава назад, затворила очи, все още несломена. Перата я гъделичкаха по брадичката, врата, сгъбките на коленете и зад ушите, при което кожата ѝ настръхваше, а сърцето блъскаше в гърдите.

Изтощен от продължителните изтезания, Краля демон легна да спи, поставяйки длани под главата си вместо възглавница. Рауса се изправи, драматично се отърси от панделките окови и ги захвърли на земята. Смълчавайки публиката с пръст на устните, тя доближи спящия Крал демон и се нагвеси над него. Погледна Хан, той отвори сините си очи и се възря в нея с безмълвна молба. Искаше ѝ се единствено да коленичи до него и да притисне устни към неговите.

Вместо това Рауса стисна церемониалния Меч на Ханалеа, вдигна го високо пред себе си, а после го заби в гърдите на Краля демон. Хан стисна острието с две ръце, придържайки го на място, и се втрени в Рауса с тържествено изражение.

– Ваше Величество – прошепна той. – Пронизахте ме в сърцето.

Последва дълъг танц: раненият Крал демон гонеше Ханалеа наоколо, накрая падна на колене, размаха юмрук и се закле да унищожи света.

Хан се свлече напред по очи и остана неподвижен.

Другите танцьори наобиколиха Рауса, биеха тъпани и размахваха виещи се ивици искрящи платове, символизиращи земетресенията и изригващите пламъци на Опустошението. Сега в осветения кръг навлезе Среднощен пътник, пратеник на клановете. Двамата с Ханалеа се впуснаха в сложен танц по поляната, докато Краля демон лежеше на земята, мъртъв и забравен.

Ханалеа и Среднощен пътник в ролята на Воина Демонаи пометоха платовете пламъци и разгониха тъпанджиите. Двамата се прегърнаха, а откъм публиката се разнесе одобрителен вик. Най-накрая танцът приключи с победата на Ханалеа.

Хан скочи на крака и се махна от поляната, без да обели и дума, стопявайки се в мрака.

След това Среднощен пътник изпрати Рауса до Матриархската шатра. Отвътре се разливаше светлина и се носеха гласове. Върба беше приютила гости от други лагери, наред с Хан и Жарава.

Вече близо до шатрата, Среднощен пътник гръпна Рауса към една странична пътека.

– Моля те. Да не се връщаме веднага. Ела да посетим край реката.

– Добре – съгласи се Рауса, ала незабавно застана нащрек. – Но само за малко. Беше дълъг ден.

Тръгнаха по каменистата тясна пътека към реката. На Рауса ѝ се стори, че чува зад себе си слаб звук, като от стъпки. Пак ли вълците? Извърна се назад, но не видя нищо.

Среднощен пътник също долови нещо. Изправи се и намръщено се заслуша. Сега Рауса чуваше единствено стенанието на вятъра сред клоните на дърветата.

– Навярно някой е изостанал след танците – обади се Рийд и я побутна напред.

Седнаха върху плосък камък на самия бряг. Притулените води ромоляха по камъните – тъмна панделка, изпъстрена с ивици пяна.

Среднощен пътник плъзна ръка около Рауса и я придърпа по-близо.

– Дива роза – прошенна. – Чудесна танцьорка си.

– Ти също – отвърна Рауса, все още смутена от последния танц и разтревожена какво може да означава. Чудеше се накъде ли хукна Хан.

– Ти си една толкова красива Ханалеа – продължи Среднощен пътник. – Засенчваш първоизточника.

– Хмм – обади се Рауса, като се мъчеше да се съсредоточи върху разговора. – Малко хора ще се съгласят с теб.

– Ще сгрешат. Ти си по-силна. По-... предизвикателна. Кои би избрал бледа равнинка пред племенна принцеса?

Той я завъртя с лице към него и я придърпа за целувка.

– Среднощен пътник! – Рауса го избута с две ръце. – Не.

Среднощен пътник си пое дълбоко въздух, после го издиша бавно. Дръпна се назад, седна на пети и отпусна ръце на коленете си.

– Променила си се, докато беше в равнините – отбеляза той. – Все забравям. – Усмихна се печално. – Изглеждаш като момичето, което помня. Лесно се поддавам на старите навици, особено тук. – Пое си дълбоко дъх. – Помниш ли как се промъквахме в гората и...

– И двамата сме се променили – прекъсна го Рауса. – Слушаша се толкова неща.

Среднощен пътник опря пръсти под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ нагоре.

– Трябва ли да си кралица тази нощ? – попита, вгледан в лицето ѝ.

– Отсега нататък трябва да съм кралица всяка нощ – остро отвърна Рауса. След неловко мълчание добави: – Откога знаеш, че баща ми те е избрал за свой наследник?

– Отскоро – отговори Среднощен пътник. – Спогели ми намеренията си преди няколко седмици. Надявам се това да те радва. – Огледа лицето ѝ, сякаш търсеше знак.

Рауса се поколеба какво да отвърне.

– Разумно решение е. Ти си роден водач и знам, че имаш значителна подкрепа – особено сред воините Демонаи. – Още се колебаеше дали да продължи. – Надявам се само новата ти роля да не ни въвлече по-скоро във война.

– Защо да го прави? – попита Среднощен пътник, приковал поглед в устните ѝ.

– Не можем да продължаваме така – разцепени, да се държим помежду си – обясни Рауса, докато се мъчеше да разгадае изражението му под сенките на дърветата. – Но теб никога не те е бивало да правиш компромиси.

– Ние вече сме направили много – отвърна Среднощен пътник. – От хиляда години позволяваме на вечерняците нашественици да обитават някогашните ни земи.

– Точно за това говоря – натърти Рауса. – Никой не изглежда склонен да забрави историята, която ни разделя. Колко трябва да живеят тук магьосниците, преди да приемете, че няма да ходят никъде?

– Имаме си причина да помним – отговори Среднощен пътник. – Затова са песните и приказките, и танците – да гарантират, че никога няма да забравим.

– Значи е безнадеждно? Това ли искаш да кажеш?

Среднощен пътник поклати глава.

– Дали ще има, или няма да има война зависи от Магьосническия съвет. И от теб.

– Какво имаш предвид? – попита Рауса.

– Сега си кралица – напомни ѝ Среднощен пътник. – Ти избираш за кого да се омъжиш.

– Искаш да кажеш, че мога да избира да не се омъжа за магьосник – уточни Рауса.

– Искам да кажа, че можеш да избереш мен – изрече Среднощен пътник и стисна ръцете ѝ.

Думите се стовариха между тях, тежки като камък.

Бяха изненадващо сходни с аргументите, които ѝ изтъкна Мика Баяр в деня, когато поиска разрешение да я ухажда.